

ner paa dette Punkt er der, som det vil fremgaa af Betænkningen, og som det ogsaa fremgik ved de Udtalelser, der faldt ved første Behandling, en Uoverensstemmelse mellem Flertallet og de to Mindretal i Udvalget, og paa det første af disse Mindretals Vegne er det, jeg taler her.

Vi fra Venstres Side har ment, at der ikke kan kræves Tilskud fra Staten til Foranstaltninger, der rækker videre og tager Sigte paa mere end det, der er Formaalet og Hovedhensigten med Forslaget, altsaa dette at forhindre, at de med de smaa Indtægter, den fattigste Del af Befolkningen, kommer til at lide alvorlig Nød. Vi har ment, at der i saa Henseende bør være det Skel, at man kræver, at Statens Bidrag kun ydes som en Kvotandel af den Udgift, Kommunerne maatte have til Opfyldelse af det, der er Hovedformaalet med Lovforslaget. Vi har saa meget mere fra Venstres Side ment det berettiget at fastholde den Grundbetragtning, at Statens Bidrag kun skal kunne kræves til de Foranstaltninger, der tager Sigte paa at hjælpe den mindre bemidlede Del af Befolkningen, som det siger sig selv, at de Foranstaltninger, der kan træffes og i mange Tilfælde ogsaa bør træffes, maa blive ret forskellige indenfor de forskellige Landsdele og indenfor de forskellige Omraader. Jeg kan i saa Henseende — og med Rette, synes jeg — henviser til, hvad der har fundet Sted i Maribo Amt, hvor samtlige Prisreguleringskommissioner under Amtmandens Ledelse har holdt et Møde vedrørende de Foranstaltninger, man i Henhold til den nye Lov skulde eller i alt Fald kunde tænke paa at træffe, paa hvilket Møde der blev nedsat et Udvalg, hvis Opgave skulde være den at se, om der ikke for hele Lolland-Falster skulde kunne træffes Bestemmelser, hvorefter man regulerede Brødprienerne ned til omtrent det, de var før Kriens Udbrud — jeg har i øvrigt ikke set, om dette Udvalg er naaet saa vidt, at det har noget Forslag at forelægge i saa Henseende. Vi erkender selvfølgelig, at der ikke kan være noget som helst til Hinder for, at Kommunalbestyrelserne kan træffe saadanne Foranstaltninger, hvis de skulde ønske dem for at være formaalstjenlige, men vi vil hævde, at hvis de træffer saadanne Foranstaltninger, hvorefter Brødprienerne for alle — ogsaa for formuende Folk i Kommunerne — reguleres ned til en vis nærmere bestemt lav Pris, saa har Staten ingen Forpligtelse, ja, jeg vil gaa

videre og sige, at saa har Staten ingen Berettigelse til af den fælles Statskasse at deltage med Halvdelen af de Udgifter, som vil være forbundne med en saadan Regulering af Brødprienerne.

Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, hvad maaske kan have nogen Interesse, at hvis man regner med, hvad der synes efterhaanden at være blevet fastslaaet som det almindelige Forbrug af Rugbrød pr. Individ i Befolkningen, saadan noget som 22 Stykker 8 Punds Rugbrød i et Aar, og vi tænker os, at Prisreguleringen i hvert Fald skal bringe det ned til en Pris, der ligger 20 Øre pr. Rugbrød under den nuværende, vil alene en Regulering af Rugbrødsprisen paa Lolland-Falster, hvor der er 115,600 Indbyggere, medføre en Udgift af over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg ved ikke, hvormed man skulde kunne begrunde, at det øvrige Land skulde tage Halvparten heraf, det vil sige med $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. tage Del i en saadan Prisregulering, der jo ogsaa kommer rige og velstillede til gode. Lolland-Falster er jo en velstillet Landsdel. Hvorfor skulde man i Landets øvrige Amter gennem Skat til Staten bidrage til, at alle i Lolland-Falster Stift faar Brødet 20 Øre billigere? Jeg gentager, at vi har selvfølgelig ikke det mindste imod, at man træffer en saadan Foranstaltning. Hvis der er Flertal derfor, skal de have Lov dertil, men saa skal de ogsaa selv betale Udgiften ved forøgede Skatter saaledes, at de velstillede og rige, som ganske vist ogsaa faar Fordelen af det billigere Brød, kommer til at betale, ikke alene den Fordel, de har af Prisen paa den Smule Brød, de spiser, men meget, meget mere end det, for saa vidt de har en betydelig Indtægt. De skal have Lov til at gøre, hvad de selv anser for forsvarligt eller paakrævet, saavel for Brødets som for andre Levnedsmidlers Vedkommende; men man kan ikke med Rette kræve, at der af den fælles Statskasse skal ydes Bidrag til en saadan Foranstaltning.

Lad os til et andet Eksempel tage Margarine — Smør kan der jo ikke være Tale om, det finder jeg rimeligt —, og lad os regne med et Margarineforbrug af knap 16 kg pr. Individ; jeg er for Resten vis paa, at det for Tiden er større; det normale Forbrug af Margarine er forholdvis let at beregne, fordi man ved, hvor meget Margarine der i alt forbruges her i Landet. En Regulering af Margarineprisen paa Lolland-Falster, der bragte Prisen 10 Øre ned pr. Pund, vilde andrage ca.